

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de Nicolae Daniliuc,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Nicolae Daniliuc către Președintele Republicii Moldova, Parlamentul Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Curtea Supremă de Justiție al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, compensarea cheltuielilor pentru asistența juridică,

împotriva deciziei din 5 decembrie 2024 a Curții de Apel Comrat,

*(Dosarul nr. 2ra-50/25
PIGD 2-23184404-01-2ra-21022025)*

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 433 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Judecătoria Anenii Noi, sediul Central: jud. A. Mocanu
Curtea de Apel Comrat: jud. Ș. Starciuc, C. Grigori, D. Fugenço

1 aprilie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de Nicolae Daniliuc,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Diana Stanilă,

Oxana Parfeni, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. 27 aprilie 2023, Nicolae Daniliuc, a depus în instanța de judecată cerere de chemare în judecată către Președintele Republicii Moldova, Parlamentul Republicii Moldova, Procuratura Republicii Moldova, Curtea Supremă de Justiție al Republicii Moldova, Curtea de Apel Chișinău, Judecătoria Chișinău cu privire la repararea prejudiciului moral cauzat prin infracțiune, compensarea cheltuielilor pentru asistența juridică (f. d. 2-13, vol. I).

2. În motivarea cererii Nicolae Daniliuc a menționat că s-a adresat Procurorului General al Republicii Moldova cu o plângere penală prin care a solicitat începerea urmăririi penale în privința judecătorilor în temeiul art. 307 din Codul penal.

3. La 17 ianuarie 2019 a primit o scrisoare prin care a fost înștiințat despre refuz în începerea urmăririi penale. La 27 ianuarie 2020 a contestat acțiunile procurorului în ordinea art. 299¹, 299² din Codul de procedură penală. La 5 februarie 2020, a primit o scrisoare prin care i-a fost refuzat în începerea urmăririi penale.

4. Nicolae Daniliuc la 11 februarie 2020 a contestat acțiunile organului de urmărire penală în ordinea art. 313 din Codul de procedură penală.

5. Prin încheierea din 28 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana plângerea a fost respinsă ca neîntemeiată.

6. La 29 martie 2021, reclamantul a contestat cu recurs încheierea din 28 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, însă prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 mai 2021 cererea de recurs a fost respinsă ca inadmisibilă.

7. În opinia reclamantului, ar fi o aberație totală ca o încheiere judecătorească asupra refuzului de a dispune începerea urmăririi penale să fie irevocabilă. În așa circumstanțe art. 313, 473 din Codul de procedură penală se contrazic cu art. 4, 7 și 8 din Constituția, nu are putere juridică și nu produce

efecte juridice, decizia din 26 mai 2021 a Curții de Apel Chișinău fiind în contradicție cu normele de drept internațional.

8. A susținut că organul de urmărire penală cât și procurorii nu au oferit un răspuns la toate întrebările formulate, prin ce au încălcat articolul 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și anume obligația generală a statului de a recunoaște oricărei persoane, aflate sub jurisdicția sa, drepturile și libertățile definite de Convenție.

9. Consideră, că organul de urmărire penală, procurorii, instanțele de judecată din Republica Moldova au încălcat flagrant prevederile art. 19, 254, 274, 313, 437 - 551 din Codul de procedură penală al Republicii Moldova.

10. În viziunea reclamantului, în cauză există fapta infracțională și elementele constitutive ale infracțiunii, prevăzute de art. 339, art.307 din Codul penal.

11. Consideră, că o reparație echitabilă a prejudiciului moral, în sensul art. 41 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților omului, cauzat prin infracțiune, ar constitui suma de 50 000 euro. Astfel, a solicitat încasarea în mod solidar de la pârâți a sumei de 50 000 euro cu titlu de prejudiciul moral cauzat prin infracțiune, suma de 10 000 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

12. Reclamantul și-a întemeiat acțiunea în temeiul art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul Internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 6, 13, 41 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 1 , 4, 7, 8, 20, din Constituția Republicii Moldova, articolele 19, 2006 Cod civil.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

13. Prin hotărârea din 21 februarie 2024 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central, cererea de chemare în judecată înaintată de Nicolae Daniliuc s-a respins ca neîntemeiată (f. d. 121, 130-132, vol. I).

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

14. La 26 martie 2024, Nicolae Daniliuc a declarat apel nemotivat (f. d. 134-135), împotriva hotărârii din 21 februarie 2024 a Judecătoriei Anenii Noi, sediul Central, iar la 26 septembrie 2024, a declarat apel motivat, solicitând admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral (f. d. 188-191, vol. I).

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

15. Prin decizia din 5 decembrie 2024 a Curții de Apel Comrat, a fost respins apelul declarat de Nicolae Daniliuc, cu menținerea hotărârii din 21 februarie 2024 a Judecătorei Anenii Noi, sediul Central (f. d. 206, 207-216).

16. Colegiul instanței de apel, a menționat că actul judecătoresc nu poate face obiectul unor acțiuni de răspundere materială și morală, cu excepția cazului în care vina este dovedită printr-o sentință judecătorească.

17. Instanța de apel, analizând pretinsa încălcare a drepturilor garantate de lege, a constatat că obiecțiile formulate privesc exclusiv fondul actelor judiciare și raționamentul care a stat la baza soluției adoptate, respectiv modul de aplicare a normelor de drept la raportul juridic dedus judecării, în viziunea reclamantului. Or, potrivit principiilor constituționale, nimeni, în afara instanțelor judecătorești și în cadrul căilor de atac exercitate în condițiile legii, nu este în drept să intervină în examinarea cauzelor sau să se pronunțe asupra legalității și temeiniciei hotărârilor judecătorești.

18. Colegiul a reținut că refuzul Procuraturii Generale a Republicii Moldova de a primi și examina plângerea formulată de Nicolae Daniliuc, precum și pronunțarea unei încheieri de către instanța de judecată, nu constituie temeieri suficiente pentru constatarea încălcării dreptului la examinarea plângerii penale și la repararea prejudiciului moral. În acest context, s-a subliniat că asemenea circumstanțe nu determină, în mod automat, incidența garanțiilor prevăzute de art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, art. 1, 6 și 41 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, precum și art. 1, 20 și 53 din Constituția Republicii Moldova și art. 19 și 2006 din Codul civil al Republicii Moldova.

19. Colegiul civil, a reținut că apelantul nu a demonstrat întrunirea cumulativă a elementelor răspunderii civile delictuale, în special, în condițiile în care nu a fost demonstrată fapta ilicită a statului invocată de către Nicolae Daniliuc, care să decurgă din încălcarea drepturilor de la art. 19, 254, 274, 313, 437-451 din Codul de procedură penală.

20. Instanța de apel a reținut că argumentele și afirmațiile invocate de apelant în susținerea hotărârii contestate sunt lipsite de temei juridic, acestea fiind deja examinate de prima instanță. Totodată, s-a constatat că soluția primei instanțe este legală și întemeiată, fiind pronunțată în conformitate cu prevederile art. 239 din Codul de procedură civilă.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

21. La 27 ianuarie 2025, Nicolae Daniliuc, a declarat recurs împotriva deciziei din 5 decembrie 2024 a Curții de Comrat, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și a hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei decizii noi privind admiterea integrală a cererii de chemare în judecată (f. d. 2-7 vol. II).

SOLICITAREA RECURENTULUI

22. În motivarea recursului, recurentul Nicolae Daniliuc a reiterat argumentele din cererea de apel.

TERMENUL DE DECLARARE A RECURSULUI

23. Art. 434 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

24. Completul de judecată conchide că recurentul, s-a conformat prevederilor art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă și a depus în termen recursul, or, copia deciziei motivate a fost expediată la 15 ianuarie 2025, în adresa părților, fapt ce se confirmă prin scrisoarea de expediere a actului judecătoresc anexată la materialele cauzei (f. d. 217, vol. I), iar cererea de recurs a fost depusă la 27 ianuarie 2025 (f. d. 2-7, vol. II).

25. La 19 mai 2025, în adresa intimaților a fost expediate copiile recursului declarat de Nicolae Daniliuc, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței timp de o lună de la data primirii corespondenței, fapt ce se confirmă prin extrasul din poșta electronică anexată la materialele dosarului (f. d. 19, vol. II).

26. Prin referința depusă la 19 mai 2025, prin intermediul poștei electronice, reprezentantul Aparatului Președintelui Republicii Moldova a solicitat declararea inadmisibilității cererii de recurs formulate de Nicolae Daniliuc.

27. Judecătoria Chișinău, la 26 mai 2025, a depus prin intermediul poștei electronice referință prin care a solicitat declararea inadmisibilității cererii de recurs depuse de Nicolae Daniliuc.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

28. Art. 433 alin. (1) lit. (f) din Codul de procedură civilă

(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care: f) recursul este vădit neîntemeiat.

29. Art. 432 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă

(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.

30. Art. 440 alin. (1), (2) din Codul de procedură civilă

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

31. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, urmează să însușească în condițiile Codului de procedură civilă exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

32. În această ordine de idei, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul de procedură civilă dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate.

33. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

34. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către Curtea de Apel Comrat și nu relevă că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

35. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 din Codul de procedură civilă.

36. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu

doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

37. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate instanței de apel și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către instanța de apel, nu echivalează cu un argument. Dacă ar proceda la examinarea unei asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

38. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special, în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

39. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

40. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p.141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și

nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 09 octombrie 1991, § 31, Seria A nr. 212-A).

41. În astfel de circumstanțe, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează de a aprecia recursul declarat de Nicolae Daniliuc, ca fiind inadmisibil.

42. Ținând cont de cele expuse *supra* și în temeiul art. 431 alin. (1) și (2), art. 433 alin. (1) lit. f), 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă.

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Declară inadmisibil recursul depus de Nicolae Daniliuc, împotriva deciziei din 5 decembrie 2024 a Curții de Apel Comrat.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Diana Stănilă

Oxana Parfeni